

"De schat"

De schat.

Car.....Car is weg. Voordat ik die spons los pelde voor onderzoek, zag ik haar zwemmen, rustig, iets apart van de anderen. Driftig zwom ik naar de rotswand. Het zwarte rif verhief zich dreigend uit het koraal. Net zwom ze daar nog. Het water voelde als dikke soep. Natuurlijk kwam ik niet sneller vooruit als ik driftig zwom. De weerstand van het water werd alleen maar groter. Ik begon me behoorlijk ongerust te maken. Ze kan toch niet ineens verdwijnen?

Nerveus zocht ik de rotswand af. Aan de linkerkant ging die over in getande rotsen en verliep geleidelijk naar het zand. Overzichtelijk, daar was ze in ieder geval niet. Ik wenkte naar Fleur, die met de minisubaru, een klein onderzee- slepertje voor lichte vrachten, uitgerust met lampen, langzaam op mij toe kwam zwemmen.

De andere kant van het rif verloor zich in het donker. Hoog, zwart en somber, dreigend zag het eruit. Bij het zand waren holen uitgespoeld. Bij Fleur was de technische man bezig met de kabels knoopvrij te houden. Harry had daar goed kijk op. Je zag hem altijd met zijn onderzeeaarten in de weer.

Links van me draaide Claasen zijn bezorgde gezicht naar mij toe. Ook hij deelde mijn angst om de plotselinge verdwijning van Car. Claasen was de lokale politiemans van het dorp bij het zwarte rif. Hij was ons toegevoegd door de autoriteiten, omdat zij onze schatgraverij, waarvoor we toestemming hadden zwart op wit van de centrale regering, niet helemaal vertrouwde.

Dachten zeker dat we er met de schat vandoor zouden gaan. Nou, voorlopig hadden we wel wat anders aan ons hoofd, eerst uitzoeken waar Car gebleven was.

Ik keek op mijn polsindicator, alles stabiel en groen, geen noodsignaal. Als er werkelijk iets aan de hand was, dan had Car zeker het rode signaal van gevaar laten aangaan. Of.....nee die gedachte drong ik weg. Car was een ervaren duikster, die zou nooit alleen in een risicovolle situatie terecht komen. Maar er bestond toch wel iets van overmacht. De twijfels drongen langzaam mijn hersens binnen.

Gelukkig waren wij bij elkaar. Met de mini gleden we omlaag langs het zwarte rif naar het zand en de holen. Donker werd het. Meer en meer kwam er fijn zand als stof in het water. Minder zicht zorgde ervoor dat wij dicht bij elkaar gingen zwemmen. In de ogen van elkaar zagen we de angst opkomen. Kouder werd het, onbehaaglijk. We naderde de bodem en zagen tegen de rotswand een immens kerkhof van haaien.

Zoiets hadden we nog nooit gezien. Zoveel kadavers, heel en halfvergaan. De grond lag bezaaid met haaiantanden. Stukken skelet in het zand vormden een grotesk kunstwerk van de dood. De sfeer was luguber. De stilte overweldigend. Alleen onze luchtballenreeksen stegen geruststellend op. We keken elkaar aan en ondanks de angst in onze ogen waren we verbijsterd door het schouwspel dat zich voor ons liet zien.

Daar zat Car, omringd door wel twintig haaien, rustig uit een roestige kist juwelen in haar handen te nemen en te bekijken. Haar gezicht glinsterde van het weerkaatsende licht. De groep mensenhaaien was haar blijkbaar niet opgevallen. Ze wenkte ons, we moesten wel naderbij komen want achter ons waren uit het donker nieuwe haaien verschenen. We zwommen naar Car en haar juwelen. De omsingeling door de haaien was compleet.

Het was een merkwaardig schouwspel.

Car, in het licht van de mini, ons rustig aankijkend en wij uit het duister naar de lichte vlek zwemmend met rondom ons de cirkel sluitende menshaaien. Dit alles aan de voet van een immens donker rif, oprijzend uit het zand van de zeebodem. Links was het lugubere haaienkerkhof, zich uitstekend langs de donkere kant van het rif en rechts verliepen de rotsen langzaam en werden in de mist van het warrelende zand, een met de bodem.

Dichterbij zwemmend zag ik, dat wat ik voor een roestige kist had aangezien, de resten waren van de schoorsteen van een wrak dat verder volledig met zand overdekt was. Waarschijnlijk gestrand op de getande rotsen en langs het rif naar beneden gezakt. De juwelen die Car door haar vingers liet glijden waren een allegaartje van blinkende kettingen, ringen, horloges en ander opsmuk. Ze waren allemaal in meer of mindere mate door het zeewater aangetast.

Harry, als echt vakman, liet de lichten van de minisubaru keurig de haaien volgen in hun cirkelgang. De dieren schenen volkomen op hun gemak en maakten geen agressieve indruk. Eerder hadden hun zwembewegingen iets theatraals, iets statigs over zich. Car plugte bij ons de zender in, zodat we radiografisch contact met elkaar konden maken. Een stuk prettiger en sneller communiceren, dan met alleen handen, ogen en gebaren. We lieten ons op de bodem zakken en luisterden in stomme verbazing naar het relaas van Car's ervaringen. Naarmate het verhaal verder ging groeide onze verbazing en onze monden vielen open van ongeloof. Nog nooit hadden we een zo vreemd en luguber verhaal gehoord. Als ik er nu aan terugdenk, krijg ik nog de rillingen over mijn rug. Stel je dat tafereel eens voor. De haaien rondom ons. Die lichten, de glinsters, die dreigende zwarte rots, het wrak....dat kerkhof van haaien vlakbij en wij, in een doodse stilte

Car was van ons weggezwoomen om een glinstering in het zand te bekijken. Naarmate ze meer zand weggroef kwamen er meer glinsteringen. Opeens voelde ze dat er tegen haar arm gedrukt werd. Ze schrok hevig, door de zandwerveling was het zicht inmiddels minder dan een halve meter geworden. Ze wist dat het een grote vis moest zijn. Door de schrik van het contact was ze gestopt met graven. Het zicht werd snel beter en ze zag een zevental menshaaien haar rustig opnemend met hun kleine fel kijkende ogen rond zwemmen. Een voor een kwamen ze naar haar toe en duwde met hun lijf haar arm naar het zand. Met hun snuit woelden ze vervolgens de bodem om totdat er een glinstering zichtbaar werd. Daarna kwam de volgende. Keer op keer herhaalde zich dit spel, nou spel, het leek meer een ritueel.

Na een aantal contacten zwommen de haaien naar haar toe en gingen op de bodem liggen. Een heel vreemde houding voor een haai, die wakker is. Van de vier en twintig uur per dag zwemt hij er twee en twintig en die andere twee uur brengt hij liggend op de bodem door, maar altijd in een hol of tegen een rotspartij, nooit op een vlakke bodem zonder rugdekking.

Het leek of hun lijven elkaar raakten op de een of andere manier. Ook nu vormden ze een cirkel met Car als laatste contact. Car voelde als het ware wat er van haar verwacht werd. Zij stak haar armen uit en raakt de uiteinden van de cirkel aan. Zij sloot de cirkel. Het gevoel en de emoties die ze toen kreeg.....

Het leek of hun lijven elkaar raakten op de een of andere manier. Ook nu vormden ze een cirkel met Car als laatste contact. Car voelde als het ware wat er van haar verwacht werd. Zij stak haar armen uit en raakt de uiteinden van de cirkel aan. Zij sloot de cirkel. Het gevoel en de emoties die ze toen kreeg waren met geen pen te beschrijven.

Later hebben we alles nog eens doorgesproken en geëvalueerd, maar uit dat gevoel, nee, die emotie, zijn we nooit gekomen, heeft geen vergelijkbaar kader in het menselijk voelen. Car sloot de cirkel en wij, met rondom ons de haaien, konden feitelijk precies voelen wat er in Car omging. Telepathie ligt voor de hand, maar niemand was begaafd, of wist dat hij die gave had.

Het leek alsof er een nieuwe dimensie voor ons open ging. We zijn gewend te denken

in lucht, water, hemel en aarde, maar daar kwam iets bij. Het was een gevoel van een zijn met alles. Deel uitmakend van een groter geheel. Allereerst was daar de warmte die ons doorstoomde. Geen warmte als in temperatuur uitgedrukt, maar de warmte als liefde, als troost na verdriet, het voelen dat je gesteund wordt, dat er begrip voor je is, dat je ergens bij hoort, emotionele warmte.

Dan was er geluid. Geen muziek maar een zacht geroezemoes zoals je hoort bij grote mensenmassa's in zalen of bijeenkomsten. Ook dat zachte geluid gaf een versterking van het fijne gevoel van een zijn met elkaar. In dat geluid was er iets als informatie. Het leek alsof er met tonen iets aan je duidelijk gemaakt werd.

We voelden hoe we welkom geheten werden, welkom in een grote gemeenschap, die over jaren, eeuwen heen reikte. We voelden de diepte van de geschiedenis, de verzamelde wijsheid. We herkenden de mens uit lang geleden, toen de voorouders gemeenschappelijk waren. Niet in gezicht zichtbaar, maar tastbaar en voelbaar, herkenbaar voor ons. Een rijkdom aan wetenschap in richtingen die voor ons totaal niet bereikbaar en beschikbaar waren. Andere invalshoeken voor problemen waar ook de mensheid mee worstelt. Ons gezamenlijk probleem met het natuurlijke beheer van water en oceanen.

Die ruime blik werd langzaam teruggebracht tot een groepsgeest met de menshaaien die zich rondom ons bevonden. Beduusd keken we elkaar aan. Respectvol voor zoveel nieuws van een ongekende schoonheid en eenheid in denken. Het geluid nam af in volume en werd naar de achtergrond gedrongen door een blik die ons door de groep haaien werd gegeven van de plaats waar we ons bevonden. Het leek alsof we door alle haaienogen tegelijk konden kijken. Een heel verrassende manier om de zee, het donker rif en de bodem te zien.

Het rif was helemaal niet donker. Het lichtte op in een ijle begroeiing, die meedeinde met de stroming. De kleur varieerde van licht groen naar geel, afhankelijk van de kleine algen die in het water leefden. Hun staat van ontwikkeling gaf de kleur. Het dode stuk aan het eind van het rif was inderdaad een haaienkerkhof. Hier werden de dieren heen gebracht, ontdaan van alle niet natuurlijke zaken en te rusten gelegd.

Die niet natuurlijke zaken, zoals de sieraden, werden in de oude schoorsteen van het gezonken schip gelegd. Bij toeval was die plaats door Car gevonden tijdens het bekijken van het begraafritueel.

Onze gemeenschappelijke informatie gaf echter aan dat de haaien op een contact hadden aangestuurd. Eens in de zoveel tijd, bleek er een contact met mensen plaats te vinden. Gewoon om uitwisseling van gegevens mogelijk te maken. Gegevens die te maken hadden met de stand van de techniek, de wetenschappelijke ontwikkelingen, de gezondheid en stand van zaken van de mensen. Dat er nooit berichten van deze uitwisseling zijn geweest, begrepen we meteen. Wij zouden dat in ieder geval nooit doen. Wij hadden in deze korte tijd zoveel schoonheid en wijsheid gezien. Dat aan de mensheid vertellen zou het einde van het bestaan van de menshaaien en van het leven onder zee betekenen.

Nog een maal ging het groepsgevoel over naar het volle bewustzijn van de haaien in relatie met het hele zeeleven. Voor de tweede keer leek het alsof we de schepper zelf waren die weldadig toezag op zijn schepping. Volmaakt geluk. Wat een magistraal gevoel. De geborgenheid vulde alle eenzame gevoelens.

Leeg, voelden we ons ineens en we zagen Car, haar handen gevouwen als in gebed. Haar schouders schokten. Ze hilde. De Haaien hadden de cirkel doorbroken en zwommen in een rustig tempo weg. Wij pakten met een beklemd gevoel elkaars handen en gingen naar boven. Ja, wij wilden naar huis, maar voelden dat thuis beneden was. Een oneindige melancholie naar die warmte hadden we. Nog steeds, als we elkaar tegenkomen, zien we in elkaars ogen die pijn om wat wij verloren hebben, om wat de mensheid verloren heeft.

